

jeg synes, at det bør billigvis overlades til Vedkommende, om han vil op paa Tribunen eller blive, hvor han er; men at opstille den Paastand, at Mange faktisk ville have haadt Ordet, er dristigt nok, og jeg tror ikke, at man, efter hvad der er foregaaet ved Valghandlingen, efter den store Masse af Talere, som erede Medlemmer af Reserveraterne ville have set, at der har været, og ikke mindst fra Venstres Side, med nogen Frygt kan siges, at Interpellationer faktisk ere blevne afstaaene. I Anledning af en enkelt Uttring af den erede sidste Taler om, at Forhørsdommeren ikke havde Tid, skal jeg bemærke, at jeg har ogsaa gennemlæst Alterne, og det tror jeg ikke, man kan sige. Det staar anført i Forhørene med Henfyn til et enkelt Punkt, at Forhørsdommeren tænkte, at det vilde tage lang Tid at skaffe disse Dplysninger, som jagtens ikke behøvedes, eller som det ikke kunde antages, at man særlig vilde lægge Vægt paa, nemlig om det var hørt, hvad Valgbestrelsens Formand sagde om den sidste Afstemning i Rådhuset; men ellers tror jeg ikke, at man kan sige, at Forhørene ere sluttede, fordi der ikke var Tid til at optage dem. Jeg skal forøvrigt bemærke, at Udvalget har jo ogsaa Ret til Behandling, og hvis det havde fundet, at Forhørene vare sluttede for hurtig og vare ufyldstgjørende, saa havde det ikke været saa urimeligt, om Udvalget havde forlangt nye Forhør. Derfor kunde det godt have arbejdet videre, fordi der var et enkelt Punkt, der ønskedes oplyst. Jeg tror nu ikke, at der var nogen stor Fornødenhed derfor; men man kunde jo have gjort det, naar man saae, at et Medlem af Udvalget ønskede det, og jeg mener, at Udvalget maa have Ansvaret, naar ikke alle Dplysninger ere komne frem. Jeg har ikke troet at burde undbringe mig for at sige disse Par Ord, i hvilke jeg har gjort mig Tid for at holde mig til det rent Faktiske. Det er sagt af et æret Medlem, at i den Kreds, hvor jeg er valgt, finder der en stærk Agitation Sted, den hører ikke til de faaalbte døde Kredse, det kan vist Ingen bestynde den for, og det maa fortjene Anerkjendelse og ikke Dadel fra Folkethingets Side. Det forekommer mig ærlig talt, det siger jeg rent ud, at det, at der mødes Valgere i Tal, og vist ogsaa forholdsvis flere end i nogen anden Kreds, og at der mødes med stor Iver fra begge Sider, snarere fra Folkethingets Side fortjener Paafjænnelse end Dadel, og man skal ikke rette Beskyldninger mod Vælgerne paa den ene eller den anden Side, naar de gaa frem, saaledes som de tro loyalt og inden Lovens Grændser at kunne gjøre det, naar man ikke kan rette positive Anker imod dem. Det er mit Synspunkt, og jeg fremsætter dette frimodig, fordi jeg ikke antager, at de Herrer ville have dette betragtet som et personligt Spørgsmaal; jeg antager, at hvem der end var valgt i denne Kreds, vilde Valget være behandlet ens, enten det var mig eller en Anden, og fra det

Synspunkt er Sagen ligesaavel min som alle Andres. Jeg vil ikke ønske nogen af de Herrer, at de maa prøve at sidde et halvt Aar paa et øde Sæde i Folkethinget, det er ingen behagelig Stilling at indtage, og naar man gjør det, er det kun, fordi det er Ens Skyldighed. Havde jeg fulgt mit personlige Ønske, vilde jeg have nedlagt mit Mandat, naar jeg havde vidst, at Fler-tallet af mine Kolleger mente, at jeg sad her med Urette; men jeg havde ingen Ret til at neblægge mit Mandat og derved tvinge Kredsen til at foretage Omvalg. Det maa være Folkethinget, der siger, at Kredsen skal kaldes til Omvalg; det er en temmelig alvorlig Sag, og partielle Valg ere ikke heldige. Jeg kunde heller ikke staa frit i dette Spørgsmaal, Kredsen har givet mig sit Mandat for en Valgperiode, og det Spørgsmaal, som man ellers kunde opfaste sig, især i saa vanskelige Løber som disse, hvor det ofte er tungt at opfylde sin Pligt, om man er den rette Mand paa det rette Sted, har man ikke Ret til at opfaste sig; naar man har modtaget et treaarigt Mandat, saa forsvarer man det, saalænge man kan. Forfaste de Herrer mit Valg, vil jeg prøve, om jeg ikke kan vise mig igjen for dem som Kollega.

Ordføreren (Larsen): Der kan jo være en vis Sygge ved at se Øjengangere, og jeg skal strax tilstaa, at jeg idag blev mindet om den Slags Fænomener. Det er ganske rigtigt, hvad det erede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Rimestad) har sagt, at jeg er ny i dette Thing, og da jeg ikke vil paastaa, at jeg er saa kjendt med Thinget som det erede Medlem og andre erede Medlemmer, har jeg gennemlæst, hvad man har sagt ved tidligere lignende Leiligheder. Deraf er blandt Andet Resultatet, at det erede Medlem har en noget konstant Maade at begynde sine Replikker paa. Det erede Medlem kunde med en Smule Navneforandring trykke sine Replikker fra det ene omtvistede Valg op til det næste. Der er i det erede Medlems Maade at begynde en Replik paa en Løbhelighed til at holde en lille Forelæsning overfor andre Medlemmer om parlamentarisk Tone. Jeg tror ikke, at det erede Medlem bør optræde som Løremester i gode parlamentariske Manerer. Hvad Epilogen angaar, saa vil jeg ikke paastaa, at jeg under den Slags Udtryk; men det erede Medlem og hans Partifæller hylde jo, forsaavidt de ere ministerielle, Kompensationspolitiker, de vide, at man ikke kan give en Skjæppe fuld ud og forlange, at man skal have en tom Skjæppe tilbage. Efter at det erede Medlem har tilladt sig at omtale Højskoleforstander Bjørnbat paa den Maade, som stet er i Betænkningen, og som han iøvrigt har gjentaget her idag, forekommer det mig, at han har skillet sig saa nær Brændsen for god parlamentarisk Behandling, som man kan komme, medmindre man